

Vakantie 1951

Naar Bakkum

Ik was toen net 7 jaar oud. We zouden met zomervakantie naar Camping Bakkum gaan. Daar was ik al eens eerder geweest met mijn ouders, maar dit jaar gingen we met de hele familie: Mijn vader en moeder, mijn oma, mijn moeders broer Ben met zijn vrouw Geertje en hun zonen Jan en Ferdinand.

Er was een grote tent gehuurd op de camping, waar we met z'n allen in konden slapen en eten. We moesten op de fiets van Zaandam naar Castricum aan Zee. Maar oma en ik konden met de vrachtauto mee die al onze bagage ook bracht.

Zaterdagmorgen gingen we vroeg op. De tassen waren gepakt en we namen ook potten en pannen mee. Ja, je kon niet zomaar met alleen een koffertje met kleren op weg. Voor mijn gevoel was het heel ver rijden, zelfs met de auto. Maar als je er dan eindelijk was had je wel een hele week vakantie.

Alles verliep heel goed. We hadden veel plezier en gingen natuurlijk naar het strand. Het was heerlijk en een hele belevenis.

De laatste avond gingen we een boswandeling maken. Spannend, want het was al donker. Dus knijkatten mee. Stoer gingen we met zijn allen op pad, alleen oma ging niet mee en bleef bij de tent.

We liepen en liepen. Maar na een tijdje konden we de uitgang van het bos niet meer vinden. We hadden geen idee welke kant we op moesten om weer bij de camping te komen. Ome Ben zei steeds "dit pad is goed". Maar weer mis. Ik begon te huilen. En de andere waren aan het mopperen.

Met oma op de groet speelweide

Oma werd ondertussen ongerust. Ze vertelde rond dat wij al uren geleden waren vertrokken voor een wandeling, en dat er onderweg misschien iets gebeurd zou kunnen zijn.

Opeens zagen we uit het duister een paard met kar en een koetsier op de bok opdoemen. Hij was op zoek naar ons! Wat waren wij blij dat we gevonden werden. Het bos bij Castricum is echt groot.

De volgende morgen moesten we inpakken en gingen we weer naar huis. Dit was een vakantie om nooit te vergeten.

Vakantie groeten van Clara Prinsze